

Sympóziium Praha podzim 2018

Takže vlastně telegraficky:

Ráno jsem vstal před pátou a železniční spoje byly natolik časově těsné, že jsem se nedostal k ranní cestovatelské borovičce, takže jsem se nazávěr nevrátil z cest zdráv, nýbrž totálně nachcípnut - ale dosti o tomto.

Většina děvčat vyráželo jiným vlakem a byly tak zabrány do ranní poutavé nádražní diskuze, že do Prahy málem ani nedorazily, ale všechno jim nakonec dobře dopadlo.

Jel jsem rychlíkem Leošem a šel jsem navštívit a pohovořit s Janou, kterou jsem viděl na nástupišti. Zastavily mě dveře z nápisem BYZNYS v součinnosti s poblíž stojícím pozorným perzonálem, holt cestující nejnižší třídy se na horní palubu dostane akorát ve filmu Titanic.

Naopak, automatické samočinné dveře na WC se ukázaly mnohem prostupnějšími. Přesto že jsem se tam zamkl tím neintuitivním žlutým tlačítkem, se ke mně mě při konání "malé potřeby" násilnický propasírovala cizí paní. Abych věc odlehčil pronesl jsem k ní „To nic - neprovádím tady nic neobvyklého..“ Při odchodu jsem pobaveně sledoval, jak se ta paní marně pokouší za sebou ty strhnuté dveře zase zavřít. „Musíte pořádně zabrat tou svojí neobvyklou silou“ poradil jsem jí ještě, prchající, aby to nakonec nebylo na mě - známe to..

V Praze na hln. jsme s Janou čekali až přijede zbytek našeho cvičebního klubu, který jel pomalejšími expresy. Jana vypadala skvěle a já se nenuceně tvářil, že k sobě jakože patříme, což budilo uznalé pohledy kolemjdoucích pánů. Vypadal jsem natolik spokojeně, že to vzbudilo nevoli zevlujícího hloučku bezdomovců. Byla to však bezzubá nevole.

Z metra jsme se v Kobylisích vyhrnuli, přesně podle mé předpovědi, jako velmi početný, hlasitý, všeobecně se objímající štrúdl cvičenců a

za značného halasu jsme zamířili k tělocvičně.

Při vstupu do budovy mě ve foajé čekal Petr a hned mě počastoval borovičkou ze své stříbrné pleskatice. „Kafe nemám“ omlouval se jakože.. Díky tomuto nápoji, jenž rozlije oranžové teplo po břichu, se mi cvičilo tuze krásně. Vít mě dokonce pochválil, za nějakou Tchaj-ti pozici. To pro mě bylo značné zadostiučinění, neb jsem strávil spoustu času při meditacích a nacvičování "napnutých nenapnutých" rukou a při zaujímání velkolepých póz "ruských soch" (S vyjímkou Lenina, který je ve své akčnosti dost prkenný), takže se mi to zúročilo. Na druhou stranu, se celý den nacvičovala poslední třetina sestavy a musím přiznat, že značnou část technik dělám úplně jinak. Taky, že se mi spoustu nově procvičených technik nepodařilo doma zrekonstruovat.

Petka mi věnovala tři dýmky po svém tatínkovi a tak přemýšlím, jak je co nejlépe využít, neb každá osvědčená dýmka je nad zlato. Říkám, měl jsem úplně vánoce..

V tělocvičně byla uchystána snídaně. Obří množství geniálních Petrových krkovičkových řízků, jejichž trojobal byl tak skvělý, že jsem zasněn vložil plátek do úst se slovy „Připadám si jako v kostele“. Taky spousta koláčů a cvíbochů, vyzdvihl bych datlové kuličky.

Na oběd jsem si dal, jako při každém pražském pobytu, U Hofmanů čtvrtku pečené kačeny se zelím, ale neměl jsem to dělat. Potvora kuchař nechal v některé z kačen písek, který se pak rozptýlil po pečicím plechu i do ostatních kaček, navíc mi z té kačeny bylo až do večera těžko, což mi vzalo cvičební vítr z plachet. Sympatickou obsluhu jsem však svými reklamacemi neblamoval, určitě to za mě udělal nějaký místní, ještě slabšího žaludku..

Přivezl jsem si do Prahy i-ting věštbu, která nabádala k ponoření se do dobrodružství. Prý: „Je čas překročit velikou řeku!“ ale zároveň varovala: „Vynoří se nebezpečí nezávislé na tvé vůli, tak se pořádně rozhlížeš, pokud jej spatříš včas, nebudeš poražen! Takže jsem se inu rozhlížel jak d'as a vskutku se mi nic nestalo, ať už tím nebezpečím

mělo být cokoliv.

Taky jsem si v tělocvičně koupil novou knížku našeho učitele Víta - "Mezi Čínou a Západem" - umíte stolovat s čínskými partnery? To má k mé osobě zvláštní konotace, neboť můj způsob stolování nejlépe kdysi vystihl spolubojovník Mamutík slovy, že jím [„Ako keď sa krmíja levy“](#) - jednou tlapou si přidržuji svoji část kořisti, z níž trhám velké kusy a po očku sleduji případné zloděje, kteří by se chtěli na mé porci přiživit. Když jejich drzost překročí jisté hranice, odměním je zařváním hodným krále přírody! Je možné a pravděpodobné, že mě Vít bude i v tomto punktu humanizovat, aneb „Ze zvířete člověkem v 64 krocích..“

Večer jsem si to stolování mohl nacvičit, protože Vít pořádal Tchaj-ti večírek v restauraci "Mordijé", kde se stoly prohýbaly pod spoustou lahůdek, akordeonista vyhrával všemožné melodie, [zvláště pak francouzské..](#) A my jsme zvesela hodovali a vyprávěli.. Jsme my Tchajtisté dobrá společnost, zpravidla mužové pokročilí a ženy krásné a oduševnělé, takže byla sranda.

Po akci se spolek rozpustil, a já jsem odtáhl na hotel Henrieta, kde jsem odložil baťoh a ještě vyrazil do místní hospody poslechnout si, co tam Pražáci vyprávějí. Bylo to však ještě ubožejší než vesnické diskuze o králících, automobilech, nebo která s kterým.. Dokonce se nezmohli ani na hospodskou hádku. Nedalo se to moc poslouchat.

[Procházka nocí mě občerstvila](#), ještě jsem si na pokoji spravil splachovadlo, které tam s velkým tartasem protékalo.. V noci na patře zpívala nějaká šílená žena, tak jsem ji prostě ignoroval a spal dál.

Ráno jsem posnídal (snídaně v ceně) co se do mě vlezlo a táhl jsem historickou Prahou. Mám zánovní překrásnou dýmku, která má cosi ze dřevem a já zase z rukama, takže se chuděra strašně rychle propaluje. Ve stěnách má obří kaldery a kolem kouřového kanálku, raději ani nehledět. Tak tu fajfku dochovávám a plním jí různá poslední přání. Takže jsem si ji nacpal na Karlově mostě, abychom měli něco ze života.

Moje dýmka, pleskatá kožená čepice a ošuntělý šat vzbudily podezření pokoutních prodejců umění, kteří ve mně snad vůní toho proklatě voňavého tabáku Stanislav Bright Irish Gold vyčenichali nějakého kustoda, či jiné "prase" od kultury a hned se na mě vrhali, aby byli jako objevení pro kulturní svět. „Víte já tohle nemaluji jenom prodávám, toto malovala moje žena, tohle přítel a tamto zase kamarádka, jak zajisté poznáte podle různého rozpití vody na obrazech.“ kupříkladu volal s divoce zářícím pohledem jeden z nich. Já jsem se na ně všechny vlídně usmíval a chválil jsem zdařilost jejich věciček.

Tabák mi došel před hospodou U dvou koček a u Zlatého Tygra byla fajfka vychladlá a loudila další tabáček. Ten jsem za cenu velmi nízkou koupil v turistické trafice. Inu, po tom tabáku Peterson (tabák pro přemýšlivé muže), Irish Mixture, jenž je doladován pravou Irish Whiskey, jsem beztak už dlouho pošilhával. Tabák byl však hodně přeschlý a hořel silným štiplavým dýmem. Zatímco před tím se ke mně všichni vrhli, nyní ode mne všichni prchali. Já jsem musel hódně zpomalit krok a soustředit se na kouření - ten tabák mě uvedl do meditativní nálady, byl tak silný že odfoukl "vnitřní diskuzi", jenom jsem tak šel opuštěnými ještě nespravenými liduprázdnými staropražskými uličkami. Co čert nechtěl, z podloubí se vyloupl krásně oblečený asi šedesátiletý manželský pár a prošli oblakem mého dýmu, jenž jsem za sebou zanechával. Pán oděný v luxusní jelenici překvapeně zvolal „Smouker.“ a do něj zavěšená decentní paní to dorazila, když mezi zuby temně procedila „Schießen!“

Po dohoření dýmky jsem zabočil do Dobré čajovny kde jsem si objednal čaj Šuej Sien Vodní víla (Šaolinů síla). S velkou termoskou vody jsem si ten čaj zalíval a četl z časáku verše Renaty Putzlacher, bylo to nějak takhle:

Usnula, musím schovat tu láhev od Vodky, už jí není potřeba, to by nám okolní pozorné oči neodpustily.

Přese všechno je křehkou ženou potřebující nyní moje rameno.

Byl jsem kdysi střelcem královny, teď jsem spíš pobuda..

Podívej, mladí si nyní píší přes mobily a prohlížejí si svoje tváře na obrazovkách.

Mě zbývá spíš ten sad, s trávou, trnkami, dýmkou a veverkami..

Byla už tma a šel jsem kolem pomníku "Sametové revoluce" v obklíčení sluníčkářů, všude kupa svíček.. úplně jako na krchově. Ne a nedalo mi to - zanotoval jsem nahlas: „Kde jsou, kdepak jsou, naše velkolepý pláááaany.. Na hřbitově zakopáááaany!“ Soudruzi mě šlehli pohledem, ale nikdo si na mě netroufl, policajtko v maskáčích se na mě smála.. Jářku, jak to bylo v tom filmu Vesničko má středisková? „Víš ve městě pod tíhou peněz a propagandy, zradu původních ideálů Václave utajíš, ale tady na venkově je úplně jiná morálka.. taková drsná ale nezkažená..“

Pak ještě na skok posedět do Slávie, na kafe s absinthem, abych mohl spořádaně nasednout do zpátečního rychlíku. Naproti mě seděl mladý polský páreček, vypadali velmi ušlechtili. Objevil jsem na sedadle opuštěný baťoh, tak jsem se jich ptal, jestli není jejich. Majitelství baťohu rezolutně odmítli. Chlapík řekl s nadějí v hlase „Může to byt bomba!“ ale děvče si pochybovačně prohlédlo onen ošuntělý červený batoh a řeklo „To nie wygląda jak bomba..“ a vskutku za chvíli přišel rozčepýřený konopím silně vonící majitel, který si batohem "obložil" místo k sezení.

Poslední co stojí za zmínku, snad je, že v Praze odkud vlak odjížděl panoval větrný sychravý podzim, ale v Otr. mě na nádraží přivítaly tři centimetry sněhu. nestačil jsem mrkat..